

Sygn. akt IX Ka 232/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Plewińska / spr/

Sędziowie: SO Marzena Polak

SO Rafał Sadowski

Protokolant: stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Grażyny Roszkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2014 roku

sprawy **S. E.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk i art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez: obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu - Dobrzyniu

z dnia 19 lutego 2014 roku sygn. akt VII K 295/13

I. na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywiste omyłki pisarskie w części wstępnej wyroku :

a/ w punkcie I w miejsce słowa „w6yniu” wpisuje „wyniku”,

b/ w punkcie II poprawia rok w dacie czynu z „2012” na „2013”,

c/ w punkcie II poprawia kwalifikację prawną z „art. 178 § 1 kk na „art. 178a § 1 kk”,

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w **punkcie II** poprawia podstawę prawną orzeczonego środka karnego z art. 42 § 2 kk na **art. 42 § 1 kk**;

III. w pozostałym zakresie i uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa / Sądu Rejonowego w Brodnicy / na rzecz adwokata B. W. kwotę 516,60 zł. / pięciuset szesnastu złotych

i sześćdziesięciu groszy / brutto tytułem nieopłaconej pomocy udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. E. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 2 października 2012 roku w miejscowości O. gm. G., woj. (...) - (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 24 ust. 2 oraz art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo

o ruchu drogowym, poprzez nie zachowanie szczególnej ostrożności oraz umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 66 ust. 1 pkt 1, w art. 20 ust. 3 pkt 1 lit.d oraz w art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo

o ruchu drogowym, poprzez kierowanie samochodem z niesprawnym układem hamulcowym, powodując zmniejszenie intensywności hamowania, poprzez nie zastosowanie się do ograniczonej administracyjnie, dopuszczalnej do 90 km/h, prędkości na tej drodze oraz poprzez wyprzedzenie pojazdu silnikowego jadącego po jezdni na skrzyżowaniu, spowodował nieumyślnie wypadek, w następstwie, którego śmierć poniosła inna osoba, w ten sposób, że kierował w miejscowości O. po drodze publicznej z kierunku miejscowości G. w kierunku miejscowości K., gdzie dopuszczalna prędkość na tej drodze wynosiła 90 km/h, samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) z niesprawnym układem hamulcowym, powodując zmniejszenie intensywności hamowania, mając świadomość tej niesprawności oraz jechał z prędkością w granicach 117-131 km/h i zbliżając się do oznakowanego skrzyżowania z drogą podporządkowaną, nie zachował wymaganej szczególnej ostrożności oraz podjął manewr wyprzedzania jadącego przed nim po jezdni w tym samym kierunku motoroweru marki R. nr rej. (...), kierowanego przez J. B., który przed skrzyżowaniem zbliżył się do osi jezdni i rozpoczął manewr skrętu w lewo na skrzyżowaniu, w wyniku czego, znajdując się na skrzyżowaniu na pasie ruchu przeznaczonym do jazdy w kierunku przeciwnym, uderzył kierowanym przez siebie samochodem w opisany motorower, skutkiem czego J. B. zmarł w dniu 6 października 2012 roku w wyniku odniesionych w tym wypadku obrażeń ciała,

- tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 kk;

2. w dniu 12 kwietnia 2012 roku w G.gm. G., woj. (...) - (...), będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,81 mg/l alkoholu w wydechanym powietrzu, kierował po drodze publicznej pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...)

- tj. o przestępstwo z art. 178 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu, uznał oskarżonego za winnego popełnienia:

- zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 177 § 2 kk i za to, na mocy art. 177 § 2 kk, wymierzył mu karę 1 roku 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to, na mocy art. 178a § 1 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce w/w jednostkowych kar pozbawienia wolności sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie, na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat oraz na mocy art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk - karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda.

Za czyn z pkt I aktu oskarżenia na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, zaś za czyn z pkt II

aktu oskarżenia - na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat.

Na mocy 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 90 § 2 kk w miejsce w/w środków karnych sąd orzekł wobec oskarżonego łączny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, na mocy art. 63 § 2 kk, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od 12 kwietnia 2013 roku.

Za czyn z pkt I na mocy art. 46 § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz matki zmarłego pokrzywdzonego - P. B. w kwocie 20.000 złotych.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. W. kwotę 826, 56 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli na korzyść oskarżonego: w części dotyczącej orzeczenia o karze oskarżyciel publiczny oraz w całości w odniesieniu do rozstrzygnięć dotyczących czynu z pkt I aktu oskarżenia jego obrońca.

Oskarżyciel publiczny zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 42 § 2 kk poprzez orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów na jego podstawie za czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia, mimo, że w wypadku tego rodzaju czynu orzeczenie w/w środka ma charakter fakultatywny, a nie obligatoryjny.

Wskazując na powyższe skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie art. 42 § 1 kk w miejsce art. 42 § 2 kk za podstawę prawną środka karnego orzeczonego w pkt II.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi rzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony był sprawcą wypadku opisanego w pkt I aktu oskarżenia;
2. mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk poprzez dokonanie jednostronnej i schematycznej oceny materiału dowodowego podporządkowanej apriorycznemu założeniu o sprawstwie i winie oskarżonego i odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego na temat warunków atmosferycznych panujących w dniu zdarzenia

Powołując się powyższe skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia oraz utrzymanie w mocy kary pozbawienia wolności w warunkowym zawieszeniu jej wykonania orzeczonej za czyn z pkt II aktu oskarżenia przy skróceniu okresu próby do 2 lat, ewentualnie o uchylenie go w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Natomiast uwzględnienie apelacji oskarżyciela publicznego skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku.

Z uwagi na fakt, że obrońca oskarżonego nie wniósł wniosku o uzasadnienie wyroku, sporządzając je – po myśli art. 457 § 2 kpk – sąd odwoławczy ograniczył jego zakres do wyjaśnienia, czym kierował się oceniając zasadność apelacji prokuratora i dokonując rozstrzygnięć z urzędu.

I tak, jeśli chodziło o apelację prokuratora, stwierdzić należało, że odwołując się do treści przepisu art. 42 kk trafnie wskazał on, że zaskarżony wyrok wymagał korekty w zakresie orzeczenia o karze. Na gruncie prawidłowo - w ocenie sądu odwoławczego - ustalonego stanu faktycznego nie ulegała wprawdzie wątpliwości celowość czasowego wyeliminowania oskarżonego z ruchu poprzez orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, niemniej jednak faktycznie nie sposób było zaaprobować przyjętej w wyroku podstawy prawnej tego rozstrzygnięcia. Stwierdzenie powyższego uchybienia implikowało konieczność dokonania modyfikacji zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Mając na uwadze, że sąd meriti słusznie uznał okres 3 lat za adekwatny do stopnia zagrożenia związanego z uczestnictwem w ruchu oskarżonego w charakterze osoby prowadzącej pojazd, sąd odwoławczy dokonał zmiany pkt II zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie art. 42 § 1 kk zamiast art. 42 § 2 kk w podstawie prawnej orzeczonego tamże środka karnego.

Sąd odwoławczy nie dopatrzył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też - wobec uznania za oczywiście bezzasadne zarzutów postawionych przez obrońcę oskarżonego - w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

Jednocześnie - na podstawie art. 105 § 1 i 2 kk - sąd odwoławczy sprostował z urzędu dostrzeżone w trakcie kontroli instancyjnej oczywiste omyłki pisarskie zawarte w części wstępnej zaskarżonego poprzez wpisanie: w pkt I słowa: „wyniku” w miejsce słowa: „w6yniu”, w pkt II - zmianę roku w dacie czynu z 2012 na 2013 oraz zastąpienie art. 178 § 1 kk w kwalifikacji prawnej przepisem art. 178a § 1 kk. Treść wniesionego aktu oskarżenia już „na pierwszy rzut oka” wskazywała na to, że komparycja wyroku nie przytaczała wiernie treści postawionych oskarżonemu zarzutów, a w wypadku czynu z pkt II dodatkowo wadliwie określała jego kwalifikację prawną.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o przepisy § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 624 kpk i art. 634 kpk, mając na uwadze możliwości finansowe oskarżonego, sąd odwoławczy zwolnił go od kosztów sądowych za II instancję, obciążając wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym Skarb Państwa.